

- 5) Czy, w związku z poborem VAT, zasada dobrej wiary obejmuje swoim zakresem prawo osób do zwolnienia z VAT z tytułu importu [na podstawie art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT] w takich przypadkach jak w postępowaniu głównym, czyli w sytuacji, gdy urząd celny odmawia podatnikowi prawa do zwolnienia z VAT z tytułu importu na tej podstawie, że nie dochował on warunków dla dalszych dostaw tych towarów na terytorium Unii Europejskiej (art. 138 dyrektywy VAT)?
- 6) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie praktyce administracyjnej państwa członkowskiego, w ramach której domniemanie, że (i) prawo do rozporządzania towarem nie zostało przeniesione na konkretnego kontrahenta oraz (ii) że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć o ewentualnym naruszeniu przepisów o VAT przez kontrahenta, opiera się na okoliczności faktycznej, że przedsiębiorstwo porozumiewało się z kontrahentami przy pomocy środków elektronicznych oraz na tym, że po przeprowadzeniu kontroli przez organ podatkowy, ustalono iż kontrahenci nie prowadzili działalności pod wskazanymi adresami ani nie składali deklaracji VAT odnośnie transakcji prowadzonych z podatnikiem?
- 7) Czy art. 143 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że choć obowiązek udokumentowania prawa do zwolnienia podatkowego ciąży na podatniku, nie oznacza to jednak, że właściwy organ publiczny, przy rozstrzygnięciu zagadnienia przeniesienia prawa do rozporządzania towarem, nie jest zobowiązany do gromadzenia informacji dostępnych wyłącznie dla organów publicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Cartagena (Hiszpania) w dniu 3 marca 2017 r. – Bankia S.A./Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino

(Sprawa C-109/17)

(2017/C 161/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Cartagena

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bankia S.A.

Strona pozwana: Juan Carlos Marí Merino, Juan Pérez Gavilán i María Concepción Marí Merino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2005/29 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że, ze względu na utrudnienie czy też uniemożliwienie kontroli sądowej umów czy też działań, na które mogą składać się nieuczciwe praktyki handlowe, sprzeczne z art. 11 tej dyrektywy są przepisy krajowe takie jak obowiązująca w Hiszpanii i dokonana w art. 695 i nast. w związku z art. 552 ust. 1 LEC [ley de enjuiciamiento civil, hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego] regulacja egzekucji zabezpieczonej hipoteką wierzytelności, w ramach której nie przewidziano możliwości przeprowadzenia przez sąd z zarówno z urzędu, jak i na wniosek strony, kontroli nieuczciwych praktyk handlowych.
- 2) Czy dyrektywę 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z jej art. 11 są hiszpańskie przepisy krajowe, które nie gwarantują skutecznego stosowania kodeksu postępowania w sytuacji, gdy podmiot wszczynający egzekucję postanowi, iż nie będzie ich stosował; zob. art. 5 i 6 Real-Decreto Ley [królewskiego dekretu z mocą ustawy nr] 6/2012 z dnia 9 marca w związku z art. 15 tego aktu.

- 3) Czy art. 11 dyrektywy 2005/29 należy interpretować w taki sposób, że sprzeczne z nim są hiszpańskie przepisy krajowe, które nie dają konsumentowi w trakcie postępowania w przedmiocie egzekucji zabezpieczonej hipoteką wierzytelności możliwości powołania się na obowiązywanie danego kodeksu postępowania, w niniejszym przypadku odnośnie świadczenia w miejsce wykonania i wygaśnięcia długu; zob. ust. 3 załącznika do Real-Decreto Ley [królewskiego dekretu z mocą ustawy nr] 6/2012 z dnia 9 marca oraz Código de Buenas Prácticas [zbiór zasad dobrych praktyk].

(¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 13 marca 2017 r. – Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV/Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA

(Sprawa C-129/17)

(2017/C 161/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mitsubishi Shoji Kaisha Ltd, Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe BV

Strona pozwana: Duma Forklifts NV, G. S. International BVBA

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy na podstawie art. 5 dyrektywy 2008/95/WE (¹) i art. 9 rozporządzenia (WE) Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (²) właściciel znaku towarowego ma prawo do sprzeciwienia się temu, by osoba trzecia bez jego zgody usuwała wszystkie znajdujące się na towarach oznaczenia, które są identyczne ze znakami towarowymi (de-branding), jeżeli towary te – jak w przypadku towarów objętych procedurą składu celnego – nie zostały jeszcze wprowadzone do obrotu w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a dokonywane przez osobę trzecią usuwanie ma na celu przywóz towarów lub ich wprowadzenie do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym?
- b) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze lit. a) zależy od tego, czy przywóz lub wprowadzenie do obrotu towarów w Europejskim Obszarze Gospodarczym następuje pod własnym znakiem identyfikacyjnym umieszczonym przez osobę trzecią (re-branding)?
- 2) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze ma wpływ to, że w ten sposób przywiezione lub wprowadzone do obrotu towary są ciągle rozpoznawalne dla właściwego kręgu odbiorców składającego się z przeciętnych konsumentów po wyglądzie zewnętrznym lub modelu jako pochodzące od właściciela znaku towarowego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

(²) Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba – w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 lutego 2017 r. w sprawie T-479/14 Kendrion/Unia Europejska, wniesione w dniu 24 marca 2017 r. przez Unię Europejską

(Sprawa C-150/17 P)

(2017/C 161/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości (przedstawiciele: J. Inghelram i E. Beysen, pełnomocnicy)